

Slovenské TOP
Krimi

DOMINIK DÁN

**KLBKO
ZMIJÍ**

KL BKO ZMIJÍ

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

KLBKO ZMIJÍ

sloart

Text © Dominik Dán 2020
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2020

ISBN 978-80-556-4762-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa niekomu
môžu zdať akési povedomé...*

Multi famam, conscientiam pauci verentur.

Mnoho ľudí sa bojí o svoju povesť,
málokto sa bojí svojho svedomia.

(Plinius Mladší)

*Tridsiatu knihu venujem dcéram,
tridsiatničkám Sandre a Karin.*

*Za lásku, podporu, celoživotný postoj
a neoceniteľnú pomoc ďakujem manželke Anne.*

1

OKTÓBER 2009

Dvojmužová hliadka pohotovostnej motorizovanej jednotky dorazila na miesto činu osem minút po oznámení trestného činu. Slušný výkon. Štrnásť kilometrov spravili tempom pretekára formuly jeden bez majáka a húkačky. O pol tretej v noci bola premávka prakticky nulová, a hoci cesty boli premočené týždňovým dažďom, ani tak nemalo význam otravovať operačného dôstojníka so žiadosťou o ich použitie.

Povolenie na výstražné zvukové a svetelné znamenia nežiadali aj z iného dôvodu – predmetom oznámenia bola vražda. Nemohli vedieť, či sa páchatel, alebo spolupáchateľia, ešte stále nenachádzajú v okolí miesta činu, a použitie húkačky by ich mohlo upozorniť, že o nich už vedia, že po nich idú. Chlapci z PMJ neboli hlupáci, aj oni vedeli taktizovať a myslieť ťah dopredu, takže sa rútili potichu, takmer sa zakrádali.

„Laco, tu to odstav, za roh pôjdeme peši,“ rozhodol veliteľ hliadky.

„Feri, si si istý, že sme už na mieste?“

„Sme, poznám to tu!“

Služobné auto zaflekovalo. Na mokrej asfaltke sa posunulo ešte o pol metra ďalej, než šofér rátal, takže predným nárazníkom ohol krík divých ruží.

„Doriti! Tichšie a presnejšie by to nešlo!?“

„Sorry... je po daždi. Okrem toho, ktorý idiot posadil hentakú hnusnú burinu tak blízko ku krajnici?“

„Neser ma s dažďom a idiotmi, poďme už na to!“

Skontrolovali si výstroj a výzbroj, vystúpili z auta. Dvere nezabuchli, opatrne ich pritlačili. Zakrádali sa k rohu ro-

dinného domu, vykukli... Dobre, že postupovali preziera-vo a opatrne! Priamo oproti bráne určeného objektu, skryté v tieni vysokého smreka, parkovalo auto.

Prikrčili sa, zakrádali sa rýchlo, no obozretne, vystreli sa až tesne pri aute.

„V mene zákona, nehýbte sa!“

Ako na povel zasvietili do auta dvoma lúčmi zo služobných bateriek. Sklamanie – za volantom nikto nesedel, ani na sedadle spolujazdca, zato vzadu...

Mladší člen hliadky mykol zadnými dverami.

„V mene záko...“

V ostrom svetelnom lúči zbadal holý chlpatý zadok, dve biele stehná z každej strany, gate zrolované na lýtkach. Zo stropu auta sa zošmyklo jedno chodidlo, potom druhé. Nahol sa bližšie a do nosa mu udrel pach ľudských tekutín a vydýchaný vzduch – radšej ustúpil.

„Kurva, hajzli... Dušan, keď je to fór...“ výhražne hromžil holý zadok, zadkom sa súkal z auta. „Vám načisto jebe!? Čo ste zač!? Prečo na mňa mieriš pištoľou, ty debi...“

Chalan vycúval z auta, natiahol si trenky, potom nohavice, konečne sa vystrel. Zaprával si košefu, krútil sa v páse, snažil sa postaviť tak, aby nebolo vidieť do rozťahnutých nôh.

„A doriti!“ zastonal, keď sa zorientoval. „Fíz... ehm, polícia? Ozajstná polícia? Ma poser! Toto nie je fór? Tak prepáčte!“ pochopil, že nejde o žart.

„Ruky za hlavu!“

„Počkajte, však mi zase padnú gate. Vydržte chvíľu s tými služobnými pokynmi, nech sa aspoň zapnem.“

Počkali.

„Fakt mám dať ruky za hlavu?“ spýtal sa chalan, keď sa pozapínal. „Veď tu bývame.“ Bradou hodil k domu, pred ktorým parkoval.

„Nebývame!“ oponoval mu hlas z auta. „Ja tu bývam!“

Dievča svižne vyskočilo z auta, zrolovalo si sukňu, zhlboka vydýchlo, ako po ťažkej fuške, vystrelo sa, prehrabalo si vlasiská, vzadu dlhé až po zadok.

„Čo je, chlapani!? Čo sa deje? Ja tu bývam! Iba ja tu bývam!“ zdupľovalo. „Ešte nie je po svadbe, miláčik!“

„Ježiš! Tak dobre, iba ty tu bývaš, ja sa sem iba tlačím na hotové! Si rovnaká ako tvoj foter! Máte ma za nímanda, čo

sa silou-mocou chce priženiť do hotového paláca! Si so sebou spokoj...“

„Držte huby!“ zasyčal veliteľ hliadky, ani mu nedal dohovoriť. „Čo vám šibe!? My tu vykonávame ostrý policajný zákrok, buďte láskavo ticho!!“

Prikývli, že už budú.

„Kto ste? Doklady máte?“

„Ako dlho ste tu?“ doplnil otázku mladší člen hliadky. Stále na nich mieril.

„Igor a Vierka. Igor Martinec, Vierka Siakelová. Ona tu býva,“ prstom ukázal na dom, pred ktorým parkovali, „ale auto je moje. Čo ja viem, ako sme tu dlho...“ chlapec pokrčil plecami, odul peru, naozaj netuší, koľko času ubehlo, kým mal v aute plné ruky práce.

Veliteľ hliadky sa rozhodol pre iný postup.

„Nechaj ich, nemáme čas, oni nám aj tak nepomôžu, musíme ísť dnu. Vy dvaja!“

„Prosím.“

„Počas toho, čo ste tu parkovali a čo ste v aute stvárali... oné, počuli ste nejaké výstrely?“

„Výstrely?“ nechápal Igor.

„Rachot, buchot, výstrel z pištole alebo z pušky!“

„Nie.“

Policajti si vymenili rozpačité pohľady, prestali na nich mieriť. Museli sa rýchlo rozhodnúť, čo s tými dvoma. Čas ich súril, mali by pokračovať v služobnom zákroku, nezdržiavať sa zbytočnosťami, no pustiť ich iba tak nemohli – boli príliš blízko pri mieste činu.

„Zalezte do auta, budeme sa vám venovať neskôr. Teraz máme robotu.“

„No počkajte! Ja musím ísť domov!“ ohradila sa dlhovláska Vierka.

„Doteraz ste nemuseli, slečna, tak teraz tu počkáte!“

„Otec ma zabije!“

„Nezabije,“ zamiešal sa Igor, zazubil sa ako lasička v kuríne. „Musíme tu ostať, Vierka, je to rozkaz! Rozkaz policajného orgánu je rozkaz policajného orgánu, tomu sa nesmieme protiviť, to musí uznať aj tvoj tatko. Nechápeš? Nemôže ti nič spraviť, nech prídeš domov hoci aj nadránom. Oni ti to dosvedčia,“ bradou hodil smerom k policajnej hliadke.

Dievča pochopilo, tiež sa zazubilo.

„Tak my vás tu teda počkáme,“ vzdychol si Igor, Vierku natlačil naspäť na zadné sedadlo. „Stačí zabúchať, netreba svietiť.“

Zadné dvere na aute sa zapleskli, zarosené zadné okno skrylo mileneckú dvojicu v milosrdnej diskkrétnej tme.

„Je to normálne?“ spýtal sa veliteľ hliadky. „Tí dnešní mladí už nemajú strach vôbec z ničoho! Pokojne si idú trtkat uprostred policajnej akcie!“

„No, nehorázne,“ závistlivo súhlasil mladší člen hliadky.

„Poďme,“ veliteľ hliadky ho prebral zo zasnenia. „Osemnástku máme za chrbtom.“

„A je to Pernecká? Nikde som nevidel tabuľu. Nemali sme sa ich opýtať?“

„Daj im pokoj, je to Pernecká, už som ti povedal, že to tu poznám.“

Zvrtli sa, auto nechali autom, prešli pätnásť krokov krížom cez trávnik, zastali pred brámkou. Bezmocne sa poobzerali – čo teraz? Bránka bola osadená do oceľového rámu, výplň vyrobili klampieri z vlnitého hliníkového plechu. Všetko, nosnú konštrukciu aj hliníkovú výplň, nastriekali na snehobielo. Brána bola hladká ako zo skla.

Majiteľ domu nechcel, aby mu na pozemok civeli okoloídúci, nad bránku dal nadstaviť ešte hliníkový diel, takže snehobiela kovová stena pred policajtmi bola vysoká takmer tri metre. Nepreskočili by ju, ani keby sa rozbehli. Nemali sa po čom vyštverieť, nemali šancu dostať sa na miesto činu nepozorovane. Našťastie nepotrebovali šancu, lebo oznamovateľ trestného činu vraždy bol v čase spáchania doma a podľa hlásenia z operačného strediska je stále doma – zrejme otvorí dobrovoľne.

„Stlač.“

„Čo?“

„Bože, no čo? Hento zelené, svietiace, to bude asi zvonček.“

Mladší člen hliadky stlačil podsvietené tlačidlo.

Čakali. Zbrane pripravené, sklonené. Nič, nijaká odpoveď.

„Prosím?“ konečne sa ozvalo z reproduktora nad zeleným svetlom.

„Polícia,“ povedal vedúci hliadky do mikrofónu.

„Kristepane! Konečne! Kde ste tak dlho!“ jačal hlas z re-
produktora. „Kde ste? A sanitka!? Je tu aj doktor? Hlásil
som vám, že som ho postrelil! Možno zastrelil! Aj ja som
ranený!“

„Lekár ide za nami, hneď príde, pán... pán...“

„Kučma. Tu je Kučma, Ernest Kučma, majiteľ domu.“

„To som chcel počuť. Pán Kučma, prosím vás, upokojte sa,
už sme tu, o chvíľu príde pomoc. V prvom rade nám otvor-
te a pustite nás dnu.“

„Mám elektrickú zámku, dávajte pozor, v zámke to cvak-
ne, potlačte bránku a sama sa otvorí, môžete vojsť. Nestrie-
ľajte, idem vám oproti po chodníku.“

V zámke cvaklo, veliteľ hliadky drgol do bieleho plechu,
bránka sa otvorila. Vošli, zbrane namierené k zemi. Postu-
povali krok za krokom, prikrčení v tesnom závесе, lebo tak
ich učili v policajnej škole.

Veliteľ hliadky si všimol, že vstup a prístup k domu je
akýsi čudný, netradičný. Medzi plechovou bránou a dve-
rami do domu križom cez vzorne pokosený trávnik viedol
vydláždený chodník, no trávnik netvoril predzáhradku, bol
za domom a vlastne tvoril zadný dvor. Majiteľ neriešil vstup
do domu z hlavnej ulice ako všetci susedia, ale využil roho-
vú polohu domu a cez veľkú bielu bránu na konci pozem-
ku sa vchádzalo dláždeným chodníkom až ku vchodovým
dverám do domu. Zvláštne, netradičné, no možno praktic-
ké – ťažko posúdiť.

Dvere sa otvorili, zalialo ich svetlo, zažmurkali. Z muža
vo dverách videli len siluetu. Vykročil, ruky nad hlavou.

„Nestrieľajte, to som ja!“ Ako keby slovko *ja* znamenalo,
že ho musí každý poznať.

„Zostaňte stáť!“

Aj tak urobil ešte dva kroky. Veliteľ hliadky si ho podo-
zrievavo premeral – až teraz si všimol, že hore dvíha iba
jednu ruku, druhou si pritískal na líce krvavú vreckovku.
Prúžok krvi sa predral pomedzi prsty, stekal mu po zápästí.
Čelo mal cez obočie omotané obvazom, narýchlo, iba taká
fušerina, no záchranka už bola na ceste. Okrem toho domá-
ci pán stál na vlastných a komunikoval, nebolo treba strácať
čas a ratovať ho, tú chvíľu do príchodu sanitky už vydrží.

„Ste vážne zranený?“

„Nie, iba hrča na čele a škrabanec na líci, nič vážne, ale krváca to.“

„Vydržíte do príchodu sanitky?“

„Samozrejme!“

Striaslo ho. Hore mal pyžamový kabátik pozapínaný až pod krk, cezeň si prehodil flísovu mikinu, kapucňou si zakryl ranenú hlavu. Aj rifle si natiahol, lebo hoci bola teplá jeseň, v noci už bolo chladno.

„Hlavne, že ste už tu! Konečne,“ vydýchol si domáci pán, viditeľne sa mu ulavilo. Pripažil. „Poďte, prebohaživého, poďte dnu a pozrite sa na to! Nechcel som strieľať, ale čo som mohol robiť? Prepadol ma, vystrelil prvý, netrafil, prevalil som sa na posteli, pod vankúšom mám pištoľ, natiahol som ruku, ani som nemieril, vystrelil som, on padol, hore niečo buchlo...“

„Počkajte,“ veliteľ hliadky sa ho snažil zastaviť natrčenu dlaňou.

„... ale bolo mi to jedno, začal som kričať, jačať, vyskočil som, zaplietli sa mi nohy, spadol som na nočný stolík, udel som si čelo, porezal som si líce, potom som zdrapol mobil, vyfukal som stopäťdesiatosmičku, všetko som im povedal... Konečne ste tu!“ Domáci pán dychčal, kričal od rozčúlenia, neovládal sa.

„Pane...“ veliteľ hliadky sa ho márne snažil zastaviť.

„Poďte dnu, prosím vás, poďte dnu, prezrite celý dom!“ reval.

„Pán Kučma, zastavte sa! Prestaňte! Ticho!“

„Ako ticho...?“

„Ticho! Povedal som ticho! Ale okamžite!“

Stíchol. Zarazil sa, zmrzol. Veliteľ hliadky mu položil ruku na plece, podržal si ho na vzdialenosť paže, potriasol ním.

„Pán Kučma, spamätajte sa! Vysypali ste na nás tisíc informácií v troch vetách, rýchlo a nahlas, my potrebujeme jednu alebo dve, hlavne pomaly a rozvážne. A potichu, aby sme niekoho nevyplašili. Pán Kučma, páchatel bol sám – alebo ich bolo viac?“

„Ja neviem...“

Normálna reakcia po vypätej situácii. Nikto si nič nepamätá.

„Strieľal na vás jeden – alebo dvaja?“
„Jeden.“
„Kričal niečo? Dával nejaké pokyny?“
„Nie.“
„Počuli ste z domu nejaký hluk?“
„Nie.“
Policajti zaváhali.
„Ale pred chvíľou ste povedali, že hore niečo buchlo.“
„Aha, no hej! Hore...“
„Čo je hore? Kde je hore?“
„Hore, na poschodí.“
„Čo sa stalo hore na poschodí?“
„Neviem, niečo som odtiaľ počul, niečo ako buchnutie.“
„Výstrel?“
„Nie, to nie, iba buchnutie.“
„Ako keby niečo spadlo?“
„Asi.“
„Boli ste sa tam pozrieť? Môže tam byť niekto ranený?“
„Nebol. Nemôže, som doma sám.“
„Výborne, už vieme aspoň niečo. Ak som správne pochopil,“ pokračoval veliteľ hliadky, „spali ste...“
„Hej.“
„... a niekto vás v spánku prepadol.“
„Zlodej, alebo kto.“
„Vy ste vystrelili...“
„Nie! Nepočúvate ma!?! On vystrelil!“
„Tak ešte raz...“
„Spal som, zobudil ma šramot a... asi šiesty zmysel, chápete? Taký nevysvetliteľný pocit, že nie som v izbe sám. Zobudil som sa, zbadal som siluetu, temnú postavu.“
„Kde?“
„Vo dverách. Spávam pri otvorených dverách, neznámam zavreté priestory.“
„Pokračujte.“
„Zbadal som ho vo dverách, zľakol som sa, zreal som, on sa zvrhol a vystrelil. Okamžite som siahol pod vankúš, vybral som pištoľ a vystrelil som. Padol a vtedy hore niečo buchlo.“
„Ale hore ste nešli.“
„Nie, vyskočil som, zaplietli sa mi nohy, spadol som na konferenčný stolík, udrel som sa, potom som vybehol do

kuchyne, odtiaľ som volal pomoc a tam som celý čas na vás čakal. Ani mi nenapadlo ísť hore. Čo keby tam mal komplikácia?“

Policajti zmlkli, usporadúvali si fakty, snažili sa rýchlo si spomenúť na niečo dôležité, na čo sa ešte nespýtali, lebo ak na začiatku niečo pokašľú, celé dni, celé týždne sa ich nadriadení a inšpekcia budú vypytovať – prečo ste sa nespýtali na toto, prečo ste sa nespýtali na hento, prečo ste nepreverili najprv toto, načo ste išli hentam... Mudrlanti! Buzeranti! Policajt v ostrom zásahu má na rozhodovanie sekundy, oni na rýpanie celé dni, niekedy týždne, a len buzerujú, buzerujú a kladú debilné otázky.

Toto všetko si uvedomovali, všetko ich učili, na všetko boli vycvičení, dokonca to už raz aj zažili na vlastnej koži, preto tuho premýšľali, aby zase neurobili chybu.

„Urobili ste dobre, že ste tam nešli a počkali,“ pochválil ho veliteľ hliadky.

„A toto má byť tá vražda, čo nám hlásil operačný?“ Mladší člen hliadky sklamane odul spodnú peru. „Veď ste strieľali v sebaobrane, z tohto nikto nikdy vraždu nevyrobí.“

„Právnu kvalifikáciu necháme na vyšetrovateľov,“ uzemnil ho veliteľ. „Máš nejaké otázky?“

„Ani nie...“ nerozhodne pokrčil plecami.

„V tom prípade ideme dnu. Vy, pán domáci, ostaňte stáť na mieste...“

Mladší člen hliadky sa prihlásil o slovo zodvihnutou rukou.

„Radšej nech ide dnu, nech nestojí na chodníku. Mohlo by zase spřchnuť, keby aj nie, o chvíľu mu bude zima.“

Veliteľ hliadky prikývol.

„Jasné, myslel som to tak, že ostane dnu pri dverách. Poďte za mnou.“

Vošli do domu, zastali v zádverí.

„Vy ostanete tu za vstupnými dverami, my pôjdeme ďalej.“

Domáci si ako na povel sadol na nízky botník upravený na sedenie, aby bolo obúvanie pohodlné aj pre rozmaznané návštevy. Schúlil sa, od bolesti sa predklonil.

„Budete tu čakať, nikam sa nepohnete. Ničoho sa nedotýkajte, aby ste zbytočne nenarobili falošné stopy. Keby nie-

kto zvonil, vpustíte ho. O chvíľu príde sanitka aj naše hliadky. Vpustíte ich iba po dvere, dnu nepôjde nikto! Keby ste mali problémy, len zavoláte. A nech vás okamžite ošetrí, to v prvom rade!“

„Rozumiem, vykonám!“ Nepanáčkoval, myslel to vážne, slušne.

Znovu sa prikrčili, zbrane zovreli o niečo silnejšie. Veliteľ hliadky vykročil, zháčil sa, obzrel sa.

„A kde je vlastne spálňa?“

„Rovno, za dverami je kuchyňa spojená s obývačkou, prejdete na koniec a doprava prvé dvere. Sú otvorené, leží na prahu, presnejšie, viac v spálni ako v chodbe, ale skoro na prahu. Oproti sú schody hore.“

„Koľko je hore izieb?“

„Tri a kúpeľňa.“

Teraz už vedeli naozaj všetko. Postupovali opatrne, snažili sa držať pri stene. Vošli do kuchyne chabo osvetlenej žiarovkou nad linkou, ďalej bolo šero hustnúce do tmy. Prešli cez kuchyňu spojenú s obývačkou, prešli obývačku, všimli si kozub a veľkú televíznu obrazovku na stene oproti. Veliteľ sa pre istotu prikrčil a pozrel aj pod obrovský okrúhly stôl. Zahli doprava, zastali – z dverí vytrčali nohy v tmavých nohaviciach a čiernych teniskách špičkami dolu. Čierna kožená bunda lemovaná kožušinou zospodu aj hore na golieri. Nehybné telo ležalo na bruchu, pravá ruka od tela, ľavá pod telom. Ako padol, tak ostal, neplazil sa, vôbec sa nehýbal – nikde na zemi nevideli krvavé šmuhy.

Mladší člen hliadky zasvietil do spálne, veliteľ hliadky sa zohol, stiahol si rukavicu, dvoma prstami sa snažil nahmatať tep na krku. Vstal, naťahoval si rukavicu, nahol sa ku kolegovi, pokrútil hlavou.

„Čo? Nič?“

„Nemá tep a zdá sa mi, že už chladne. Je vybavený.“

„Idem za posteľ.“

Člen hliadky obišiel manželské letisko, ale drevený rám siahal až po podlahu – ak mal zlodej pomocníka, pod posteľou ho určite nenájdu.

Veliteľ hliadky ukázal dvoma prstami na zavreté dvere oproti spálni, potom na vedľajšie. Kolega mal pochopiť,

že postupne prezrú všetky miestnosti na prízemí. Kolega pochopil, otvoril prvé a ustúpil spolu s krídlom dverí, aby uvoľnil priestor veliteľovej baterke.

Špajza, kúpeľňa, šatník, kotolňa, posilňovňa – preto má domáci takú vymakanú postavu! Postupne prezreli všetky miestnosti, najviac času stratili v šatníku, lebo museli po-
otvárať všetky vstavané skrine a rozhrnúť povešané košeľe a obleky. Pre istotu skontrolovali aj nadstavce.

„Čo povieš?“

„Spodok je čistý,“ oznámil výsledok člen hliadky.

„Súhlasím, myslím, že sme nezabudli na nič. Ideme hore?“

„Môže nám neskôr niekto vyčítať, že sme sa viac neve-
novali mŕtvoľe?“

„Máš na mysli oživovanie? Keby chrčal alebo sa hýbal, prosím, ale laickým preskúmaním som nezistil známky ži-
vota, môžeme ísť hore.“

„Okrem toho nie sme lekári, nikto od nás nemôže oča-
kávať odbornú obhliadku tela.“

„Presne tak, kamoško! Pre nás je mŕtvy, takže pokračuje-
me v prieskume domu. Keby dačo, mal tu byť doktor, a že
tu nie je, nie je naša chyba. Ideme!“

Pomaly vystupovali po schodoch, kryli sa navzájom,
chrbtami sa obtierali o stenu.

Na poschodí mali na výber zo štyroch dverí. Neprekva-
pilo ich to – od domáceho vedeli, že hore sú tri izby a kú-
peľňa.

Veliteľ hliadky prstami naznačil kolegovi, že teraz musia
postupovať naozaj opatrne. Člen hliadky prikývol, dobre
si pamätal slová domáceho, že hore niečo buchlo. Opatrne
stlačil kľučku, drgol do dverí – dvere hore sa otvárali dnu,
nie von ako tie dolu, takže nemohol ustupovať s krídlom
dverí. Nič to, aspoň sa mohli navaliť dnu obaja naraz a sú-
časne každý blokoval polovicu priestoru.

Dva líčce svetla ošľahli detskú izbu, jediný priestor na
ukrytie poskytovala skriňa oproti. Veliteľ ostal vo dverách,
druhý policajt otvoril skriňu, pre istotu pozrel aj pod posteľ.

Druhé dvere – kúpeľňa – tu nebola ani skriňa, a do spr-
chovacieho odtoku by sa potenciálny spolupáchateľ nevmes-
til.

Tretie dvere...

Ozval sa zvonček pri vstupných dverách. Až nadskočili, vo vypätej situácii to bolo ako šlahnutie bičom po chrbte. Zvonček zvonil. Raz, dva razy, tri razy...

„Čo mu drbe? Nerozumel, že má otvoriť a pustiť ich dnu? To je také ťažké, aby si to niekto zapamätal?“

Člen hliadky iba pokrčil plecami – ani on nerozumel, prečo zvonček vytrvalo vyzváňa.

Čo teraz? Ešte mali prezrieť dve izby, ale zvonček ako-by sa zbláznil.

Odrazu prestal.

Chlapci v ostrej akcii si vydýchli. Na chvíľu, lebo sotva pošli k tretím dverám, zvonček sa ozval znova. To mohlo znamenať iba jedno – niekto za brámkou ho nechal vyzvoniť podľa naprogramovania, a keď sa nedočkal odpovede, stlačil znova.

„To je debil!“

„Možno serie.“

„Tak dlho!?“

„Stres. Možno šabluje. Alebo možno omdlel.“

„Doriti aj s chlapom!“

Veliteľ hliadky schmatol kľučku, plecom rozrazil dvere – skladisko. Už mu nezáležalo na bezpečnosti, d'obol do vypínača. Kartónové škatule, rozložená detská postieľka, záhradný gril... blbosti. Porozkladané blbosti, za ne sa schovať nedalo.

Tretia izba bola hosťovská, keby prišla rodina alebo návšteva a zdržali by sa. Zase iba dva rizikové priestory, posteľ a skriňa. Ani tam nenašli spolupáchatela.

„Poďme dolu, bohvie, čo ten chuj počul hore buchnúť, ale jednu mu buchnem ja, s tým môže rátať! Debil jeden vystresovaný!“

Zbehli dolu.

„Pán Kučma! Pán Kučma!!“

„Pán domáci!“

Nenašli ho v kuchyni, nebol ani v malej miestnosti určenej na prezúvanie, kde ho nechali sedieť na botníku.

Otvorili vchodové dvere na dome, zarevali na trávnik – nič. Domáci sa neozval.

„Ja ho...“ zastrájal sa veliteľ hliadky, no vyhrážku nedokončil, namiesto toho na ovládacom paneli stlačil tlačidlo s ikonou kľúča.